

Kız ve Küçük Kelebek

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Kelebek

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük yeşil bir bahçesi olan küçük bir evde, sıcak açık kahverengi tenli ve iki kısa topuz yapılmış kıvrırcık koyu kahverengi saçlı bir kız yaşırdı. Her sabah küçük yeşil sulama kabını alıp dışarı çıkardı. Çiçeklerin uyanışını izlemeyi çok severdi. Güneşli bir gün, küçük ve turuncu bir şey burnunun önünden dans ederek geçti. "Aa!" diye fısıldadı. "Sen de neyin nesisin?"

Küçük kelebeğin siyah kenarlı ve minik beyaz benekli turuncu kanatları vardı. İnce siyah gövdesi aşağı yukarı sallanıyor, kıvrık antenleri minik yaylara benziyordu. Önce kırmızı çiçeklerin, sonra sarı çiçeklerin üzerinde süzüldü, sonra yine geri döndü. Kız çimenlerin üzerinde hiç kıpırdamadan oturdu. Kelebeğin uçup gitmesini istemiyordu.

Uzun boylu ve sevecen öğretmeni, yumuşak mavi bir hırka ve ince yuvarlak gözlükler takıyordu. Bahçede kızın yanına çömeldi. "Bu bir kelebek," dedi yumuşak bir sesle. "Ama her zaman kelebek değildi. Hayranlık verici aşamalarla değişir. Nasıl olduğunu öğrenmek ister misin?" Kız o kadar hızlı başını salladı ki topuzları zıpladı. Öğretmeni küçük bir defter açtı.

Öğretmen ilk sayfayı çevirdi. "Minik bir yumurta olarak başlar," dedi, "bir noktadan büyük değil, bir yaprağın altına yapışmış." Kız yaklaşıp yuvarlak ve soluk yeşil küçük bir yumurta hayal etti. Öğretmen gülümsedi. "Sonra bir tırtıl çıkar. Küçüktür ve açtır, yer, yer, yer." Kız kıkırdadı.

"Tırtıl büyür de büyür," dedi öğretmen, "ta ki büyük, yuvarlak ve hazır olana kadar." Defterine küçük bir tırtıl çizdi. Kız parmağıyla üzerinden geçti. "Sonra bir koza yapar," dedi öğretmen. "Minik yeşil bir uyku tulumu gibi hiç kıpırdamadan asılı kalır ve bekler. İçeride her şey değişmektedir."

"Bir gn koza aılır," dedi ğretmen, "ve iinden yumuřak, ıslak kanatlı bir kelebek ıkar. Dinlenir, sonra kanatlarını gneřte kurutur ve uup gider." Kızın kocaman kahverengi gzleri faltařı gibi aıldı. "Bu kadar mı deęiřiyor?" diye sordu. "Deęiřiyor," dedi ğretmeni. "Doęa hayranlık verici ařamalarla deęiřir. Tek ihtiyaı zaman ve zendir."

Ertesi sabah kız sulama kabıyla bahçeye koştu. Her yaprağın altına baktı. Sonra gördü: bir noktadan büyük olmayan minik, soluk bir yumurta. "Burada!" diye seslendi. İzledi ve bekledi, bir taş kadar sabırla. Günler geçti. Yumurta sallandı ve içinden küçük yeşil bir tırtıl çıktı.

Tırtıl yedi de yedi. Kız taze yapraklar getirdi ve onun yuvarlak ve tombul büyümesini izledi. "Ne kadar da büyüyorsun!" diye güldü. Okuldaki arkadaşına bundan bahsetti. Arkadaşının kısa siyah kıvrıkcık saçları, burnunun üzerinde çilleri ve kocaman neşeli bir gülümsemesi vardı. "Bir tırtıl mı?" dedi. "Onu görmek istiyorum!"

Tırtıl yemeyi bıraktı ve bir dala asıldı. Yavaşça kendini pürüzsüz yeşil bir kozaya sardı. "Şimdi uyuyor," diye fısıldadı kız. Arkadaşı kelebek desenli turuncu gömleğini ve küçük hasır şapkasını giymişti. "Ne kadar uyuyacak?" diye sordu. "Öğretmenim sabırlı olmamız gerektiğini söylüyor," dedi kız. "Güzel şeyler zaman alır."

Parlak bir sabah koza çatladı. İçinden bir kelebek çıktı; turuncu ve siyah kanatları buruşuk ve ıslaktı. Kız nefesini tuttu. Yavaşça kelebek parıldayan kanatlarını açtı ve sıcak güneşte kurumalarına izin verdi. "Ne kadar güzel!" diye soluğu kesildi arkadaşının. Kelebek yükseldi ve bahçenin etrafında bir, iki kez döndü, sonra süzülüp gitti.

Kızın bir fikri vardı. "Okulda bir kelebek bahçesi yapalım!" dedi. Öğretmeni ellerini çıırttı. "Ne harika bir plan," dedi. "Çiçeklere, toprağa ve çok sayıda yardım eden ele ihtiyacımız olacak." Bütün sınıf sevinçle bağırdı. Arkadaşı yumruğunu havaya kaldırıp güldü. "Ben toprağı kazarım!" diye bağırdı. "Kazmakta çok iyiyimdir!"

Çocuklar parlak çiçekler ve tohumlar diktiler. Kız yeşil sulama kabını taşıdı ve her küçük bitkiye bir yudum su verdi. Arkadaşı kazdı da kazdı, komik şarkılarıyla herkesi güldürdü. Öğretmen planlarını defterine yazdı. "Şimdi sabırlı olmalıyız," dedi. "Bahçeler sevgi ve özenle büyür, her seferinde küçük bir adımla."

Çocuklar beklediler. Bazı günler yeşil yapraklardan başka bir şey görmediler. "Kelebekler nerede?" diye sordu arkadaşı. "Gelecekler," dedi kız. "Doğa hayranlık verici aşamalarla değişir ve ona zaman vermeliyiz." Suladılar, yabani otları temizlediler ve izlediler. Sonra bir sabah, minik turuncu bir şekil yeni çiçeklerin üzerinde kanat çırpı. "Bak!" diye haykırdı.

Daha çok kelebek geldi. Çiçekten çiçeğe süzöldüler; tıpkı ilki gibi siyah kenarlı ve beyaz benekli turuncu kanatlarıyla. Kız hiç kıpırdamadan durdu, aralıklı dişleriyle gülümsedi. "Bahçemizi buldular," diye fısıldadı arkadaşı. Öğretmen kollarını kavuşturup ıslıl ıslıl gülümsedi. "Bunu sen yaptın," dedi. "Öğrendiklerini paylaştın ve bak ne büyüdü."

Her gn kelebekler okul bahesini ziyaret etti. Kız elinde yeşil sulama kabıyla onları izledi. Yaprığın altındaki minik yumurtayı ve o zamandan beri ne kadar ok şeyin deėiştiiğini hatırladı. "Göryorsun ya," dedi arkadaşına, "her şey aşamalarla deėişir, tıpkı bahemiz gibi. Birlikte ona özen gösterdiğimiz için büyüdü."

Çocuklar gülüp parmaklarıyla işaret ederken kelebekler parlak çiçeklerin üzerinde dans etti. Kız harika bir şey biliyordu: doğa hayranlık verici aşamalarla değişir; bahçeler de öyle, biz de öyle. Öğretmeni ve arkadaşıyla birlikte sıcak güneş ışığında durdu. "Yarın aynı saatte mi?" diye sordu arkadaşı. "Evet," dedi. "Her zaman görecek daha çok şey var."